

ÎMPREUNĂ pelerini pe drumul spre MADRID 2011

Itinerariu spiritual în tovărășia tinerilor sfinți din AC

Etapa a III-a (iulie - august 2010)

TIMP PENTRU MEDITAȚIE

Luca 12,32-48 • NE CHEMI SĂ RĂMÂNEM CU TINE. VREM SĂ TE URMĂM ORIUNDE VEI MERGE.

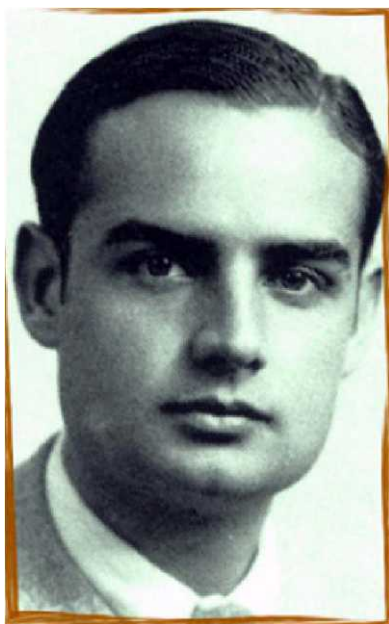
"Nu te teme, mică turmă, pentru că i-a plăcut Tatălui vostru să vă dea împărăția. Vindeți ceea ce aveți și dați de pomană; faceți-vă pungii care nu se învechesc, comoară nepieritoare în ceruri, unde hoțul nu se apropie, nici molia nu o roade. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.

Să fie mijlocul vostru încins și luminile aprinse, iar voi fiți asemenea oamenilor care-și așteaptă stăpânul să se întoarcă de la nuntă ca să-i deschidă de îndată ce vine și bate la ușă. Fericiți acei servitori pe care stăpânul îi găsește veghind atunci când se întoarce! Adevăr vă spun, se va încinge, îi va așeza la masă și, venind, îi va servi. Fie că va veni la miezul nopții, fie că va veni spre dimineață și-i va găsi astfel, fericiți vor fi! Să știți aceasta: dacă stăpânul casei ar ști ora la care vine hoțul, nu ar lăsa să i se spargă casa. Fiți și voi pregătiți pentru că Fiul Omului va veni la ora la care nu vă așteptați".

Atunci Petru a zis: "Doamne, pentru noi spui parabola aceasta sau pentru toți?" Domnul i-a spus: "Cine este administratorul credincios și înțelept pe care stăpânul îl pune peste servitorii săi ca să le dea porția de hrană la timpul potrivit? Fericit este servitorul acela pe care stăpânul său îl va găsi astfel atunci când se va întoarce! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate bunurile sale. Dar dacă acel servitor spune în inima lui: «Stăpânul meu întârzie să vină» și începe să-i lovească pe servitori și servitoare, să mănânce, să bea și să se îmbete, stăpânul servitorului acela va veni în ziua în care el nu se așteaptă și la ora pe care nu o știe, îl va pedepsi aspru și îi va face parte printre cei necredincioși. Acel slujitor care cunoaște voința stăpânului său, dar nu a pregătit și nu a făcut după voința lui, va primi multe lovituri; cel care nu a cunoscut, dar a făcut lucruri care merită lovituri, va primi puține; cui i s-a dat mult, mult i se va cere, iar cui i s-a încredințat mult, i se va cere și mai mult".

Este foarte diferită experiența pe care o trăim atunci când credem că hotărâm asupra lucrurilor noastre, asupra a ceea ce ne-am câștigat ori a ceea ce ne privește, sau atunci când credem că hotărâm la ceva care oricum nu este al nostru, însă ne-a fost dat spre administrare și gestiune; posesia este diferită de administrare. Suntem mai liberi dacă ceea ce se pune în joc nu este al nostru și adesea, paradoxal, suntem mai atenți și inteligenți, mai puțin compromiși din punct de vedere emoțional.

Isus ne învață că pentru a-l urma și a rămâne cu El trebuie să știm înainte de toate că suntem administratorii și nu posesorii lucrurilor, inclusiv al vieții noastre. Acest fapt are două consecințe directe: pe de-o parte putem cu adevărat să nu ne temem, deoarece adevăratul patron al vieților noastre are grijă de ele precum de ceea ce este al său, și este un patron puternic și milostiv, capabil să facă binele pe care îl dorește pentru noi; pe de altă parte ni se cere să fim vigilenți, atenți și inteligenți, treji. Acesta este de fapt sarcina noastră: să ținem ochii deschiși, așteptând ca Domnul lumii și al vieților noastre să facă ceea ce poate și vrea, pentru a trăi clipa, ocazia favorabilă, *kairos*-ul de har. Ne sunt date multe, în dar și spre administrare: ne va fi cerut mult mai mult.

Biografia

Credincioșii laici omorâți – doar din cauză că erau creștini, în timpul Războiului Civil Spaniol (1936-1939) – au fost cu zecile de mii și printre ei s-a identificat un grup care aparținea Acțiunii Catolice: între ei s-a remarcat tânărul Francisc de Paula Castellò y Aleu. S-a născut în 19 aprilie 1914 în Alicante – familia lui de origine catalană se afla acolo din cauza serviciului tatălui – și imediat după ce s-a născut a fost dus de către mama sa la Lleida, în Catalonia, împreună cu cei doi frați ai săi, din cauza morții tatălui. Francisc a fost elev la școala Fraților Marianiști și mai apoi la institutul de chimie al Iezuiților din Barcelona. A fost student universitar la Oviedo (Sturias), participând la activitățile politice a iezuiților, în special la „Federația tinerilor creștini din Catalonia”, ramură a Acțiunii Catolice Spaniole. Terminând studiile în științele chimiei, a lucrat în complexul chimic „Cross” din Lleida, unde s-a logodit cu Maria Pelegn. Chemat fiind la satisfacerea serviciului militar, s-a aflat în mijlocul evenimentelor tragice ale războiului civil tocmai izbucnit. A fost întemnițat în noaptea dintre 21 și 22 iulie 1936 de către milițienii republicani, iar în 29 septembrie a aceluiași an a fost judecat de către Tribunalul popular, unde a subliniat cu voce clară și cu credință neclintită: „Dacă a fi catolic este un delict, sunt cu siguranță un delincvent, iar dacă aş avea o mie de vieți de dat lui Dumnezeu i le-aș da de o mie de ori, la fel cum El nu precupețește nici un efort pentru a mă apăra”. A fost îngropat în „Fosa Comùn de los Martires” (Groapa Comună a Martirilor) la Lèrida.

Ioan Paul al II-lea l-a beatificat în martie 2001 împreună cu alte 232 victime ale aceleiași persecuții.

Cuvântul lui Francisc...

Din prima dintre cele trei scrisori pe care Francisc le-a scris seara de dinaintea execuției capitale

„Tocmai au citit condamnarea mea la moarte. Nu am fost niciodată mai liniștit ca acum. Sunt sigur că în această noapte voi fi împreună cu părinții mei din ceruri. Acolo vă voi aștepta. Providența lui Dumnezeu a vrut să mă alegă pe mine ca victimă a greșelilor și a păcatelor înfăptuite de către noi. Mă duc la moarte cu bucurie și seninătate. Niciodată nu am mai avut așa multe posibilități de mântuire ca acum. Misiunea mea în această viață s-a terminat. Îi ofer lui Dumnezeu suferințele acestei ore”

Surorii: „Maria, săraca mea soră! Oricum, tu vei fi curajoasă și nu te va răni această lovitură a vieții. Dacă Dumnezeu îți va da fii, dă-le un sărut din partea mea, din partea unchiului care îi va iubi din cer. O îmbrățișare afectuoasă cumnatului meu. Sper ca el să te susțină în această viață și să știe să mă înlocuiască ...”

Logodnicei: „Nu pot să fiu trist pentru moartea mea. O bucurie stranie, intensă, interioară și puternică mi-a invadat pe deplin. Aș vrea să-ți scriu o scrisoare tristă de despărțire însă nu pot. Sunt inundat de gânduri alese, precum un sentiment de Glorie ... Aș fi vrut să-ți vorbesc despre cât de mult te-am iubit și despre gingășia pe care o simțeam față de tine, despre cât de fericiți am fi putut fi. Însă pentru mine toate acestea sunt pe locul doi. Voi face un pas măreț. Un singur lucru vreau să-ți spun: căsătorește-te dacă poți. Din ceruri, eu voi binecuvânta căsătoria și urmașii tăi. Nu vreau ca tu să plângi, nu, nu vreau. Trebuie să fii mândră de mine. Te iubesc. Nu mai am timp să-ți scriu mai multe”.

Sfântul Părinte spune...

„Este edificatoare mărturia celorlalți martiri, printre care aceea a lui Francisc Aleu, de douăzeci și doi de ani, chimist de profesie și membru al Acțiunii Catolice, care, conștient de gravitatea momentului, nu s-a ascuns, ci și-a oferit tinerețea ca jertfă de iubire lui Dumnezeu și fraților, lăsând trei scrisori, exemplu de tărie, generozitate, seninătate și bucurie, scrise cu câteva clipe înainte de a muri surorilor sale, directorului său spiritual și logodnicei sale. Câte exemple de seninătate și speranță creștină!”

Ioan Paul al II-lea, *Predica de la Liturgia pentru beatificare*, 11 martie 2001